

opstod der den samme Tante, som mange Gange siden er opstaaet, nemlig, hvorvidt det kunde siges, at de Lønninger, hvortil man dengang var kommen for de forskjellige Classer af Embedsmænd og for de forskjellige enkelte Embedsmænd, i det Hele taget vare passende. Det stod dengang for Rigsdagen, som om dette kun tildeels kunde siges at være Tilfældet, saaledes at der altsaa i alt Fald blandt de forskjellige Embedslønninger, der vare opførte, var en heel Deel, som kunde siges at være mindre heldigt ordnede, men da disse Embeder alle eller saa godt som alle vare besatte, fandt man, at det ikke var muligt i den Finantslov, der forelaa, at træffe Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes ved Vacancer i dem. Man vedtog derfor den almindelige Bestemmelse, at naar et Embede, der blev ledigt, ikke, forsaavidt det var lønnet i Henhold til Finantsloven, kunde besættes paany saaledes, at den Løn, der var opført derfor, var tilfikkret Embedsmændene, men Lønnen maatte først have en Bekræftelse ved den følgende Rigsdag. En saadan almindelig Bestemmelse blev indført i den første Finantslov, vi havde, men det blev tillige anerkjendt, at denne Bestemmelse, som man dengang fandt at være rigtig og nødvendig, ikke burde have nogen længere Varighed, idet det nemlig vilde være mistligt, at Regjeringen ikke kunde hyde den Embedsmand, som man fandt meest qualificeret til at indtræde i det paagjældende Embede, nogen bestemt Løn, der var uafhængig af, hvad den kommende Rigsdag vilde bestemme. Derfor fandt man allerede strax, at det vilde være nødvendigt, at man tog Embedernes Lønninger under en samlet Betragtning, og man opfordrede derfor Regjeringen til at fremkomme med Forslag til en Overenskomst mellem den og Rigsdagen om, hvorledes de forskjellige Embedsmænds Lønninger een Gang for alle skulde fastsættes. Regjeringen havde iøvrigt allerede ved den første Finantslov gjort nogle Forslag om Lønninger for visse Classer, og der var saaledes, for at tage et Exempel, af den daværende Finantsminister forelagt et meget vel udarbejdet og gennemført Forslag til nye Lønninger for hele Soldvæsenet, men ogsaa dette fandt man det rigtigt at udslyde

af Finantsloven. De Grunde, man havde dertil, vare væsentlig to. Den ene var den, at det vilde være et for stort Arbejde for Finantsudvalget, naar det, foruden at skulle gennemgaae hele Finantsloven i een Session, tillige skulde beskæftige sig med saadanne særlige Opgaver som nye Lønningslove for en heel stor Klasse Embedsmænd, og man sagde derfor: Det er bedre, at vi foretage disse Spørgsmaal i særlige Love; vi udslyde derfor disse Forslag af Finantsloven, idet vi opfordre Regjeringen til at fremkomme med særlige Love derom. Den anden Grund var den, at man sagde: Vi ønske ikke, at Finantsloven kommer til at indeholde Forslag, om hvilke vi erkjende, at det andet Thing maa have en fuldkommen fideberettiget Stemme, og naar der er Tale om saadanne Ting, ønskede vi altsaa, at der ikke gjøres nogen Prægravation i den Henseende, som Følge af, at det bliver optaget og indlemmet i selve Finantsloven. Dette var altsaa endnu en Grund, som dengang blev fremført for Udslydelsen af disse Lønningsbestemmelser af Finantsloven, men der blev dengang, saavidt jeg paa nogen Maade kan erindre, slet ikke anført som medbestemmende Motiv, at Embedsmændene derefter skulde have en anden Stilling ligeoverfor deres Lønninger, end de vilde have havt, dersom de vare vedblevne at lønnes efter Finantsloven. Ved det Skridt, som Rigsdagen dengang gjorde, og hvortil den fandt Sinødefommen hos de daværende og senere Ministre, for at faae Embedslønningerne fastsatte ved Lønningslove, var det altsaa aldeles ikke paatænkt at gjøre nogen Forandring med Hensyn til Embedsmændenes Stilling ligeoverfor de Lønninger, de fik, saaledes at de gennem disse Lønningslove skulde have faaet en anden Ret, end de hidtil havde havt. Dette har altsaa først senere viist sig, at man ved at give disse Bestemmelser i Form af Love, kunde foranledige, at Sager underkastedes en Prøvelse for Domstolene, som man under den anden Form ikke kunde underkaste en saadan Prøvelse. Det har nemlig altid været antaget, og jeg tror, det er almindelig anerkjendt, at de Summer, som paa Finantsloven bevilges til Udgift, ere Marimalsummer, idet de betragtes saaledes,